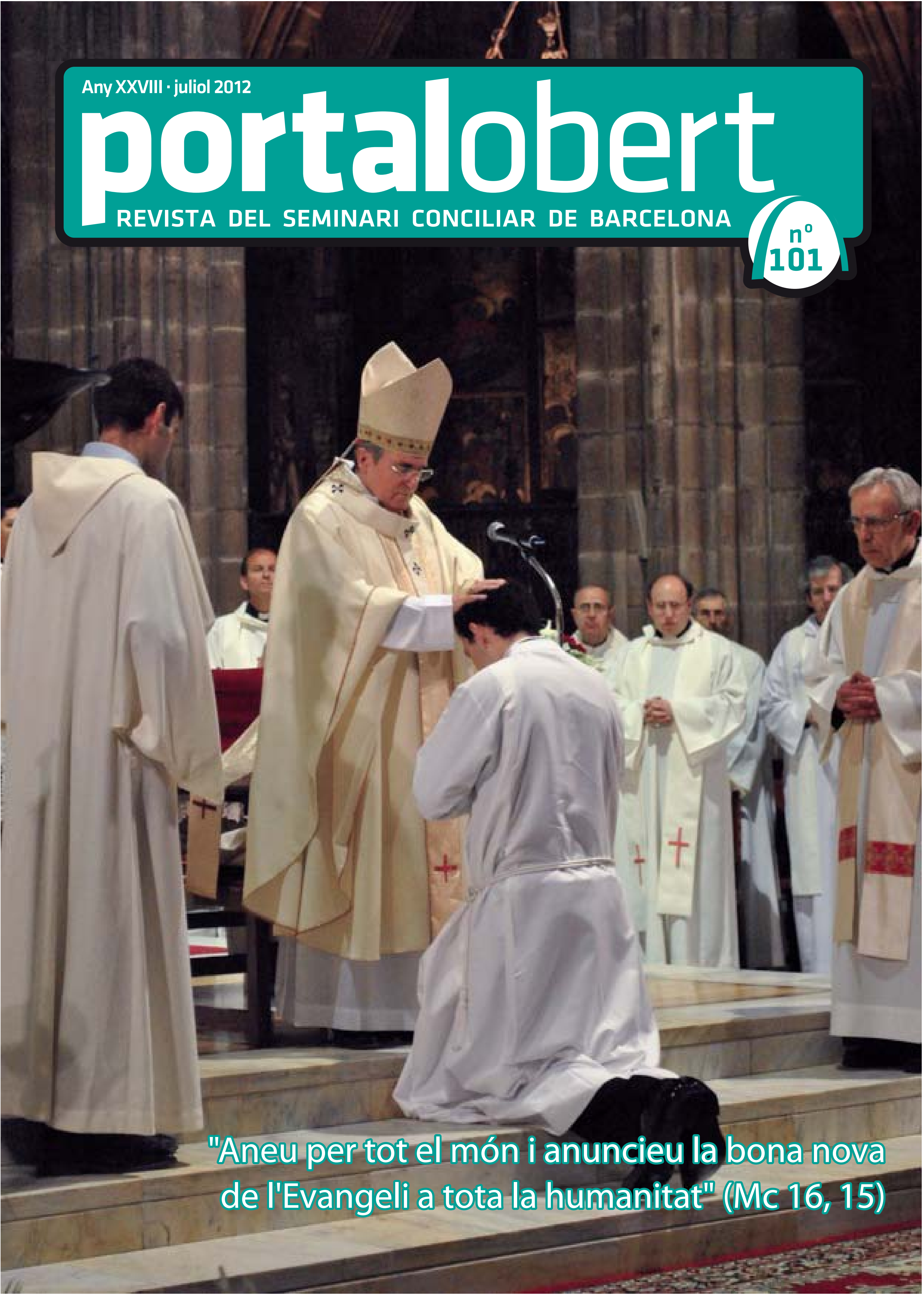
Any XXVIII · juliol 2012

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº 101

"Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat" (Mc 16, 15)

contingut

2 Editorial
3 Davant de l'any de la Fe
4 Crònica i agenda
6 Bisbats
7 Vida del Seminari
8 Jornada acadèmica
9 Exercicis espirituals
10 Portes obertes 2012
12 Dia del Seminari
13 Admissió als Ordes
14 Ministeris
15 Testimoni
16 Tríduum pasqual a la Catedral
18 Pasqua ucraïnesa
19 Diumenge de Rams
20 Seminari Menor
21 Per terres gironines
22 Vida del Seminari
23 Amics del Seminari

portalobert

nº 101 Juliol 2012

Director: Mn. Miquel Ramón
Redacció i Edició: Diego Bermúdez, Joan-Pau Callejón, Esteve Puig i Josep Teixidó
Fotografia: Diego Bermúdez

Edita:
Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:
seminari@ seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:
David Molins - damoka
damokastudio@gmail.com

Impressió:
Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Editorial

Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio!

Després de les celebracions de la Pasqua i coincidint amb l'acabament del curs escolar celebrem la festa del Sagrat Cor de Jesús. És una festa important per a l'Església perquè ens mostra la immensitat de l'amor que Jesús ens ha tingut. Un amor fins a vessar la seva sang per tots nosaltres. Un amor que li portà a entregar tota la seva vida sense reservar-se'n res. Un amor que fa que el seu cor sigui el més gran, tan gran que la tradició popular l'ha pintat fins i tot visible en les imatges que n'ha fet.

És una festa que ha anat esdevenint encara més important des del moment que es va instituir que en aquest dia se celebrés la jornada de pregària per a la santificació dels preveres, els quals han de ser un reflex clar de l'amor immens de Jesús envers tots els homes.

Conscient de la importància de la pregària, l'Església la demana per als seus pastors, perquè també sap que són homes i febles i necessiten del suport de Déu i de la comunitat per a no caure en la temptació.

Aprofitem aquesta jornada per a intensificar la nostra pregària per la santificació dels preveres, perquè siguin sants de debò, perquè siguin com Jesucrist, perquè tinguin un cor ben gran, perquè sàpiguen entregar-se totalment.

Aprofitem també per pregar pels seminaristes i els qui Déu crida al sacerdoci, perquè comencin amb goig i decisió aquest camí que omple de sentit i d'esperança la pròpia vida i la de tots els qui són al seu voltant.

Des de fa molt de temps, ens hem adreçat al Sagrat Cor de Jesús amb la invocació que serveix de títol a aquestes ratlles. Fem-la servir amb la confiança posada en Ell perquè pregui pels nostres sacerdots; perquè ens ensenyi a pregar per ells; perquè ens doni els sacerdots que l'Església necessita; perquè encoratgi els joves que crida al sacerdoci a respondre-hi afirmativament.

Mn. Josep M. Turull
Rector del Seminari

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265

Davant de l'any de la Fe

A les envistes de celebrar l'any de la Fe que el Papa Benet XVI ha anunciat per l'octubre de 2012 és oportú parlar d'aquesta virtut teologal, essencial per a tot cristià i sobretot per al prevere.

La Fe és tasca difícil, no es pot tancar en els límits de l'enteniment. Fe és llum i és ombra. La Vida cristiana ha de bastir tot el seu edifici, tot el seu fonament en la realitat mística i invisible de la Fe. Avui que les ciències positives ho pretenen demostrar tot, l'home actual és exigent i vol constatacions i proves, es troba sovint la increença. Malgrat això gosem afirmar que la Fe és la gràcia més gran que el Senyor ha fet a l'home perquè és el camí que el porta a trobar-se amb Déu.

La Fe és el pas del que és humà al que és diví. I es fa més fàcil quan la contemplem en la dimensió pasqual. Crist vencedor de la mort ens fa passar de la tenebra a la llum. La seva Paraula és convincent, és doctrina salvadora. En Jesús se'ns fa evident el Misteri de Déu, quan ens demostra que és Déu pel que diu i pel que fa.

La Fe és Vida. No es limita a una acceptació d'uns dogmes; és més, és l'inici de la participació de la vida divina. El just viu de la fe (Rm 1,17). Aquesta ida anirà creixent amb la Gràcia de Déu i trobarà la seva plenitud en el Cel.

Si la Fe és Vida, ha de tenir obres. En primer lloc, aquestes són: obrir-se a la vida cultual, celebrar els Sagraments de la fe, aliment per al nostre caminar quotidià. La fe es desenvolupa en l'obediència a la voluntat de Déu i a una vida amb capteniment segons l'Evangeli que és la Llei de Crist. Ens fa obrir a "la Caritat". Sense obres la fe és estèril, és morta (Jm 2,14).

Per conrear la Fe ens hem d'obrir a les orientacions del Papa: viure amb intensitat l'Eucaristia, llegir novament els documents del Vaticà II i aprofundir el Catecisme de l'Església Catòlica, heus aquí uns instruments de bones obres que ens il·lustraran i ens ajudaran per al combat de la Fe.

Mn. Josep Anton Arenas
DIRECTOR ESPIRITUAL

Crònica
març - juny

MARÇ

El **dia 4** vam participar a la lectura de l'Evangeli de Sant Marc, que tingué lloc al Palau de la Música dins el marc de la Missió Metròpolis.

El **dia 8**, al bell mig de la Quaresma, vam tenir la celebració comunitària de la penitència.

El **dia 14** vam tenir la jornada acadèmica de les facultats. El tema va ser la Nova Evangelització.

El dia **17** vam tenir la jornada de portes obertes al Seminari.

El **dia 18** se celebrà l'Eucaristia a la Sagrada Família en ocasió del dia del Seminari.

El **dia 19**, Sant Josep, tinguérem la trobada dels Seminaris de Catalunya.

Els **dies 23 i 24** anàrem de recés a Rubí, on ens predicà el P. Ángel Pérez Pueyo.

EXERCICIS ESPIRITUALS AL MIRACLE

ABRIL

El **dia 3** assistírem a la Missa crismal a la Catedral de Barcelona. La Missa crismal al bisbat de Sant Feliu de Llobregat fou el **dia 4**.

Del **5 al 7**, el seminaristes de la comunitat de Sant Josep Oriol vam participar als oficis de Setmana Santa a la Catedral de Barcelona i a la de Sant Feliu de Llobregat. Els seminaristes de Sant Josep de la Muntanya, ho feren a les seves parròquies.

El **dia 21** tinguérem la trobada d'escolans al Seminari.

El **dia 22** vam convidar als pares i familiars dels seminaristes a una trobada en la que celebràrem plegats l'Eucaristia i després compartírem el dinar.

El **dia 26** vam participar a la vetlla de Santa Maria, al monestir de Montserrat.

Els **dies 27 i 28** tinguérem recés a Manresa.

ORDENACIÓ DIACONAL

MAIG

El **dia 4** vam visitar l'exposició "El gòtic internacional", al MNAC; i al vespre vam assistir a la representació de l'obra de T. S. Eliott "Assassinat a la Catedral", que tingué lloc al plà de la Seu amb motiu de la finalització de les obres de restauració de la façana de la Catedral de Barcelona.

Els **dies 8, 9 i 10**, els alumnes de Propedèutic visitaren Girona.

Crònica

Sortida a Girona

El **dia 14** foren admesos als ordes els seminaristes Josep Teixidó i Eduard Puig.

Els **dies 25 i 26** tinguérem recés a Tiana, predicat per Mn. Arenas.

El dia 29, Mn. Miquel Ramón defensà la seva tesi doctoral en filosofia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

El **dia 31** hi hagué la institució de lectors i acòlits al Seminari.

Sortida a Sant Jeroni de la Murtra

Agenda

JUNY

Dia 5: Celebració de final de curs al Seminari.

Dia 6: Eucaristia de final de curs a les Facultats.

Dia 10: Participació a l'Eucaristia de Corpus i a la processó.

Dia 14: Institució de ceroferaris, lectors i cantors al Roman Ostapiuk i al Iurii Stasiuk.

Dies 21-29: Pelegrinatge a Terra Santa dels seminaristes de 5è i d'etapa pastoral.

Dies 28 juny-2 juliol: Pelegrinatge a Lourdes.

JULIOL

Dies 2-5: Convivències d'escolans a Begues.

SETEMBRE

Dies 7-9: Convivències d'inici de curs a Tartera.

Dia 12: Comencen les classes a les Facultats.

Barcelona

Missa crismal a la Catedral de Barcelona

El passat dia 3 d'abril vàrem celebrar la missa crismal a la catedral de Barcelona. Hi vàrem assistir tots els seminaristes i formadors del Seminari de Barcelona. És la missa de la renovació de les promeses sacerdotals i de la benedicció dels olis sagrats que més tard serviran per a administrar els sagraments del baptisme, la confirmació i la unció dels malalts. El sant crisma és l'oli perfumat que representa al mateix Esperit Sant, que ens és donat juntament amb els seus carismes en els dies del nostre bateig i de la nostra confirmació i en l'ordenació dels sacerdots i bisbes. La missa crismal que celebra el bisbe amb tots els preveres de la diòcesi és una de les principals manifestacions de la plenitud sacerdotal del bisbe i, alhora, un signe de la unió estreta dels preveres amb ell.
Ja des de l'antiguitat, en l'etimologia popular, s'ha unit la paraula grega "elaion", oli, amb la paraula "eleos", misericòrdia. De fet, en diversos sagraments, l'oli consagrat és sempre signe de la misericòrdia de Déu. Per tant, la unció per al sacerdoci significa també l'encàrrec de portar la misericòrdia de Déu als homes.
Aquesta idea és la que sempre em ve al cap quan assisteixo a la missa crismal. El gran bé que es farà a tota aquella gent que ha posat l'esperança en el Senyor, que s'ha valgut d'un signe visible a fi d'aconseguir unes gràcies invisibles. Tot això no seria possible si no hi hagués una sèrie de persones escollides per Déu, disposades a ésser instruments per a servir en nom de Jesús i de la seva Església.

Dinar del presbiteri de Barcelona

Eduard Puig
5è de Teologia

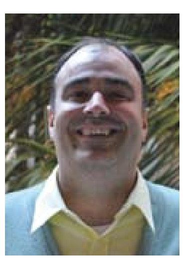
Sant Feliu de Llobregat

Missa crismal a la Catedral de Sant Feliu

El passat 4 d'abril, dimecres sant, es va celebrar, a la santa església catedral de sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, la missa crismal, presidida pel Sr. bisbe Agustí Cortés Soriano, en la qual es beneeixen els sants olis i el presbiteri de la diòcesi renova les seves promeses d'adhesió al bisbe i a l'Església. La celebració va començar a les 11 del matí i, com que era un dia plujós, no va haver-hi molta afluència de preveres, ja que el clergat de la diòcesi, en molts casos, és d'avançada edat. En tot cas els qui hi anàrem vam gaudir d'un dia de convivència i fraternitat entre els sacerdots, diaques, seminaristes majors i menors, i el Sr. bisbe.

El bisbe, després de l'homilia, va beneir les tres grans àmfores amb l'oli dels catecúmens, l'oli dels malalts i, per acabar, el sant crisma, els quals foren lliurats a la majoria dels preveres en finalitzar la celebració, que s'endugueren a les respectives parròquies per a l'ús litúrgic de tot l'any. Aquests olis es fan amb una barreja d'oli d'olivera i diferents perfums que hi donen una aroma característica.

Una vegada acabada la celebració, ens traslladàrem a la casa de l'Església, on poguérem compartir un dinar en el decurs del qual es va fer homenatge als preveres i diaques que enguany celebraven les seves "noces d'or i d'argent" sacerdotals. Alguns d'ells ens dirigiren unes paraules d'agraïment, però, especialment, van destacar les de mossèn Gaspar Mora, que enguany celebrava els seus 50 anys de sacerdoci i que havia estat professor de gran part dels preveres assistents. Naturalment, es va tenir un record emotiu pels absents, especialment per mossèn Antoni Vegara, traspassat feia molt poc temps a una edat molt jove i que gairebé tots coneixíem. En definitiva, va ésser un dia d'alegria i de sana convivència en què, malgrat que no hi érem tots, poguérem fer més estrets els nostres llaços amb el pastor de la diòcesi.

Mario Pardo
1r de Filosofia

Vida del Seminari

Dinar amb les famílies

Un moment del dinar

Una tradició meravellosa del Seminari és el "dia de les famílies" i, un any més, no podia faltar dins el nostre. Va ser diumenge 22 d´abril. Ens hi vam donar cita a les dotze del migdia per a celebrar, primer, l'Eucaristia, presidida pel rector, Mn. Josep Maria Turull. Hem d'agrair moltes coses a la família, que és el lloc on Déu fa néixer aquests futurs candidats al sacerdoci. Aquestes paraules d'agraïment el rector les va fer extensives a tots els presents. Després de la celebració de l'Eucaristia, vam compartir un dinar tots junts al menjador del Seminari, com una gran família, i hi vam parlar, riure, ens hi vam conèixer. Tot això ens fa valorar no només el do rebut, sinó la gràcia d´haver-lo rebut dins de l´Església de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, ja que són moltes, les coses que ens uneixen.

Acabat el dinar, vam poder ensenyar el Seminari als nostres familiars i recórrer-hi llocs on, cada dia, ens esforcem a formar-nos i a aprofitar les oportunitats de créixer en el nostre amor a Jesucrist. Donem gràcies a tots els nostres pares i familiars que van poder compartir amb nosaltres aquest dia, els demanem una pregària i que el seu amor i la seva comprensió ens ajudin a continuar endavant en aquest camí meravellós de la vocació sacerdotal. Tots plegats avancem en aquesta missió tot confiant en el Senyor.

Pau Roger
Propedèutic

Vetlla de Santa Maria de Montserrat 2012

Eucaristia a Montserrat

Dijous dia 26 d'abril del 2012, vam arribar-nos al monestir de Montserrat a fi d'assistir a la vetlla de santa Maria de Montserrat, que s'escau cada any a la nit de la vigília del dia 27 d'abril, dia en què la solemnitat d'aquesta Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (i també patrona de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat), és celebrada, sobretot, per la comunitat de monjos benedictins del seu monestir i per tota l'Església catalana en general amb els moltíssims fidels i devots que hi pugen a acompanyar-la.

L'itinerari que vam seguir els seminaristes de Catalunya i els seus formadors per a arribar-hi passava per Esparreguera (Baix Llobregat), poble a on el rector de la seva parròquia de santa Eulàlia de Mèrida, mossèn Joan-Ramon Bullit, ens esperava per a obrir-nos les portes de la seva església per tal que hi poguéssim pregar les primeres vespres solemnesde la Mare de Déu de Montserrat. A continuació vam visitar el campanar i tot seguit ens van oferir coca i vi.

Vam arribar a Montserrat a les vuit del vespre. Vam sopar, cada u, de les provisions amb què havíem sortit de casa nostra i vam entrar a dins de la basílica cap a les nou, hora en què començava la prevetlla (adient per a agafar-hi lloc), animada pel grup musical *Ítaca*, de Sant Vicenç dels Horts, per mitjà de cants dedicats a la verge Maria que van acompanyar les diverses lectures bíbliques i les diferents referències a grups de pelegrins que hi assistien fetes per monjos. A les deu en punt de la nit, va començar la missa en honor de santa Maria, presidida per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, al costat del qual hi havia el bisbe d'Urgell i l'abat de Montserrat. L'homilia de l'arquebisbe fou molt adient a la gran dignitat de la celebració i, com és costum, l'abat Josep M. Soler també va exhortar llargament els fidels en el moment de l'ofertori. Tota l'esplendor de l'Esperit va rubricar la magnificència de la perfecta litúrgia montserratina. L'orgue summe i l'Escolania excel·lent del monestir s'hi van lluir amb l'execució de peces molt escaients. L'organització n'era impecable i tot fou un èxit. Cap a un quart d'una de la matinada, vam emprendre el viatge de retorn a casa pel camí invers a aquell pel qual hi havíem vingut.

Joan-Pau Callejón i Mateu
3r Teologia

Jornada acadèmica

La nova evangelització

Moment de la jornada acadèmica

El passat 14 de març, els seminaristes i companys de les Facultats de Filosofia i Teologia vam celebrar el dia de les facultats i ho férem amb una jornada acadèmica dedicada a un tema molt actual en el món eclesial: la nova evangelització.

S'inaugurà amb una conferència del Dr. Xavier Morlans, que ens introduí al significat del terme que donà nom a aquesta jornada. La ponència s'inicià amb una breu ressenya històrica sobre les cinc onades d'evangelització que Europa ha rebut al llarg d'aquests darrers vint segles, entre elles la que, avui dia, anomenem nova evangelització, terme encunyat pel beat Joan Pau II i represès per Benet XVI per a fer front a l'actual creixent crisi de fe. Només cal mirar el nostre entorn i veurem com el secularisme, l'egocentrisme, la globalització, l'economia, la tecnolatria (quan ciència i tècnica passen per damunt de la mateixa ètica o moral) i d'altres fenòmens o corrents socioculturals van condicionant i dificultant l'expansió de la nostra fe.

Però, de la mateixa manera que veiem les possibles causes d'aquesta davallada, també podem veure les oportunitats que tenim a l'hora de tornar a fer conèixer la Bona Nova, ja que, davant aquests escenaris, cal retornar als orígens apostòlics i reviure la fe amb esperit missioner, amb zel apassionat pel missatge de salvació que s'adreça a tothom, perquè *«ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa»* (Mt 5, 15). Per tant, cal un nou ardor, un nou testimoniatge de vida cristiana, nous reptes, mètodes i formes de diàleg per a presentar la proposta evangèlica.

Perquè, com els nostres companys delegats van exposar seguidament, ens trobem davant una societat líquida centrada en el carpe *diem* (sense posar la mirada ni en el passat ni en el futur), falta de compromisos, relativista, on *«sovint passem de llarg de l'existència, que ens és una porta cap a la transcendència, quedant-nos només en el "què és la cosa" i no que "la cosa és"»*, sense pensar en *«la contemplació de l'existència com a do»*, i abocant-nos a una espècie de *«narcisisme intel·lectual»* que no ens deixa veure que *«quan realment dono la vida, és quan veritablement la rebo»*. De manera que ens trobem submergits en un món d'injustícies, ple de lacres causades pels nostres egocentrismes i relativismes que poden quedar reflectits en vídeos com el que els nostres companys ens mostraren sota el títol de: *Réquiem* por un mundo *injusto*, que utilitzaren per tal d'explicar l'anhel interior de l'home vers la justícia.

Per això, ens toca a nosaltres treballar perquè el missatge evangèlic arribi a tothom i desvetlli en la nostra societat aquell zel per construir, entre tots, el Regne que ens és promès i que anhelem cada vegada que resem el Parenostre. Per fer-ho podrem utilitzar qualsevol de les eines que tenim al nostre abast i que també ens van ensenyar durant aquesta jornada (el recurs del cinema, Internet, jocs de rol...), perquè, per tal de fer conèixer al món la Bona Nova, només calen ganes, certesa en allò que creus i esperança en els fruits que donarà la propagació de l'Evangeli.

Alberto Moreno-Palancas
1r de Filosofia

Exercicis Espirituals al Miracle

L'espiritualitat des de dalt i des de baix

El passat mes de febrer, els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat vam poder participar d'una magnífica setmana d'exercicis espirituals al santuari del Miracle, predicats pel monjo de Montserrat P. Cebrià Pifarré. Agraïm molt el seu guiatge durant aquests dies de pregària intensa. A continuació, tot i que de manera resumida, volem compartir amb vosaltres una de les meditacions que porta per títol: *L'espiritualitat des de dalt i des de baix*.

A l'entrada del monestir

Tot començament d'una vida espiritual acostuma a anar acompanyat d'uns ideals molt elevats. Els inicis de la nostra vida espiritual sovint miren l'espiritualitat des de dalt. Després, hom s'adona que també ha de partir de les arrels. Un home ha d'abandonar el seu jo ideal per a trobar el jo real. L'espiritualitat des de dalt invita la persona humana als valors més meravellosos. Ara, bé, el cristianisme no és la religió dels herois, sinó de la gràcia. Està bé tenir un ideal i proposar-te uns objectius. Els ideals ens ajuden a fer sortir el més profund i autèntic de nosaltres. L'ideal el dibuixem a partir de la Sagrada Escriptura i la Tradició. L'exemple dels sants, que ens empenyen a caminar, ens fan adonar que no estem sols.

Però els ideals de l'espiritualitat des de dalt poden ser tan alts que ens poden portar a fer-nos malbé: un jo ideal que no correspon a la realitat. Projectem els nostres defectes sobre els altres, que actuen de mirall. Pensem que podem assolir un cert nivell amb els nostres esforços. Oblidem la gràcia. Convé no caure en una ascesi que sigui voluntarista, que no sap gaudir de la vida, de la bellesa, de la dansa, del cant. Aquest és el nostre camí de creixement. L'espiritualitat des de dalt és pròpia dels qui s'hi inicien. Després, ve una etapa de desert, d'humilitat, de lluita, que potser dura tota la vida. I després hi ha una etapa de síntesi, de contemplació. De vegades, es combinen totes les etapes. El mateix Sant Pau va passar de creure en un Déu que et guanyes amb l'esforç a un Déu de gràcia i de do.

Tot escoltant el P. Cebrià

Cal davallar a la pròpia realitat, perquè no són les nostres virtuts, que ens obren a Déu, sinó les nostres febleses, les nostres ferides. Des de les fondàries del meu ésser, suplico, clamo, crido al Senyor. És des d'aquí, que brolla l'autèntica pregària que arriba al cor de Déu. L'espiritualitat des de baix vol respondre a la pregunta que ens fem quan les coses no ens surten bé. Sovint ens adonem que la nostra vida està fragmentada: fem discursos sobre la pregària i no preguem, parlem de la caritat i no acollim les persones complicades. Ens cal avançar vers la unitat d'aquests elements que fragmenta el pecat. La manera com cal recompondre la unitat interior és el camí de la humilitat.

Humilitat, *humus*, pols, terra. Formem part de l'univers. Som pols i tornem a la pols. La regla benedictina considera que la humilitat és el rerefons en què s'emmarca tota la realitat espiritual. La humilitat és el valor d'acceptar la pròpia realitat. La humilitat és ser transparent. Ser el que s'és. Reconciliar-se amb la pols, amb el món de les nostres pulsions que no podem dominar. Hem de reconèixer que som contradictoris, que no en sabem prou d'estimar. És un reconciliar-se amb la nostra pròpia realitat. La humilitat és acceptar que, sense la gràcia de Crist, no som res.

Marc Labori Bau
3r de Teologia

Portes Obertes 2012

Acollida a l'entrada del Seminari

Enmig d'una tarda fresca i assolellada del mes de març, pels volts de la solemnitat de sant Josep, patró del Seminari i de les vocacions sacerdotals, seguint una venerable tradició de fa molts anys, al Seminari conciliar de Barcelona vam celebrar la jornada de portes obertes, per tal de fer conèixer profundament aquesta institució que és el nostre Seminari diocesà. Aquesta és una de les iniciatives que des del Seminari i des de la delegació diocesana de pastoral vocacional es fan per tal que la gent i, en especial els més joves, coneguin com és un sacerdot, com es forma i on es forma, perquè un sacerdot no surt de cop i volta, sinó que requereix una acurada formació per tal de preparar-se per a aquesta gran obra d'anunciar Jesucrist i celebrar el misteri pasqual del Senyor, així com acompanyar les persones per tal que s'uneixin a Crist.

És per això que, mitjançant una visita guiada per tot l'edifici del Seminari conciliar de Barcelona, obra d'Elies Rogent, de finals del segle XIX, de la mà dels seminaristes, els visitants van poder conèixer com ens formem en aquesta institució i en aquesta gran casa del bell mig de l'Eixample barceloní, carregada de racons i espais diversos. Recorrent tot l'edifici, la gent conegué com es realitza la nostra formació, que té les seves vessants que més endavant detallarem: espiritual, intel·lectual, humana, pastoral i comunitària. D'aquesta manera, doncs, la visita no es limità a un recorregut merament turístic, sinó que els visitants es van poder endinsar en aquesta dimensió més íntima de la vida del Seminari, tot coneixent d'una manera més detallada els punts o aspectes més importants de la nostra formació en vista al sacerdoci, com són: la formació humana on, per exemple, un lloc adient és la mateixa residència o habitació de cada seminarista; la formació intel·lectual, visualitzada per les aules i el claustre de les facultats; la formació espiritual, amb la visita a les capelles; la formació pastoral, exemplificada més aviat en les parròquies i la formació comunitària, on un espai adient que la simbolitza és el menjador o les cuines de cada residència.

Finalitzades les visites, a la capella major va tenir lloc el rés del sant rosari amb famílies, que fou molt participat i que ja fa un parell d'anys que es va iniciar i ha tingut una molt bona resposta per part de la gent, i aquest rosari tingué present en la pregària les vocacions sacerdotals i també la família, perquè sense famílies tampoc no hi pot haver sacerdots. Seguidament al rés del sant rosari, vam celebrar

Rosari amb les famílies

Celebració de l'Eucaristia

Visita guiada

l'Eucaristia dominical, presidida pel rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull, i concelebrada per la resta de formadors, el delegat de joventut de Barcelona i altres preveres de parròquies on hi ha seminaristes que hi col·laboren. La celebració eucarística fou animada musicalment pel grup "Ítaca", de la parròquia de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts (bisbat de Sant Feliu de Llobregat), amb el seu rector, que també els acompanyava. Un cop hagué finalitzat l'Eucaristia, vam compartir un piscolabis amb la gent que va venir a la jornada en el claustre de les facultats. Això fou el punt i final d'aquesta jornada de portes obertes al Seminari conciliar de Barcelona d'aquest any 2012, en el context de la celebració de sant Josep, patró del Seminari i de les vocacions sacerdotals. Que, per la seva intercessió, siguin molts els joves disposats a seguir el camí de Jesús al ministeri ordenat, per tal que, com Crist mateix, anunciïn la Bona Nova als desvalguts, curin els cors adolorits, proclamin als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum; en definitiva, proclamar l'any de gràcia del Senyor, celebrant el seu memorial.

Josep Teixidó Cuenca
5è de Teologia

Dia del Seminari

El passat 19 de març del 2012, amb motiu del dia de sant Josep, va tenir lloc la trobada de seminaristes de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa i Interdiocesà. En primer lloc, vam anar, després de dinar, a jugar el tradicional campionat de futbol. Els partits es van jugar el dia 19, però la rivalitat feia molt de temps, que havia començat, les estratègies estaven pensades amb molta antelació, les samarretes llestes i, no cal dir-ho, moltes ganes de jugar, fer esport, passar-ho bé i intentar revalidar novament el títol de campió que el seminari de Barcelona té.

Eucaristia al Seminari Interdiocesà

Les instal·lacions de Brafa van ser el lloc escollit pel Seminari Interdiocesà, encarregat aquest any de l'organització, per jugar el campionat de futbol 7. El torneig va estar marcat per una gran rivalitat des del començament, però sempre amb molta esportivitat. Tots volien guanyar l'actual campió, Barcelona, i per això els partits van ser de gran intensitat. Es van veure molts gols increïbles, jugades espectaculars, pals i molta emoció fins a la gran final, en què es va tornar a imposar l'equip de Sant Josep de la Muntanya del Seminari de Barcelona enfront d'un gran equip del Seminari Interdiocesà.

En acabar l'emoció dels partits, tots ens vam traslladar al Seminari Interdiocesà, on vam tenir la santa missa presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, acompanyat també dels rectors i formadors dels seminaris. La capella del Seminari era molt plena i és per això, que aquesta celebració eucarística fou un gran moment per a donar gràcies a Déu i demanar-li moltes i santes vocacions sacerdotals tan necessàries per a les nostres diòcesis.

Una vegada acabada la missa, tots junts vam anar als dos menjadors que ens havien preparat per tancar aquest gran dia sopant tots plegats. L'ambient que s'hi respirava era de molta alegria i això es notava per la gran quantitat de bromes que van fer que tots riguéssim molt i també discutíssim totes i cadascuna de les jugades del campionat. En acabat, es va fer lliurament dels trofeus, on l'equip de Sant Josep de la Muntanya del Seminari de Barcelona va rebre la copa de guanyador a més de la copa de màxim golejador que va rebre l'Eduard Puig.

Va ser un dia de festa per a donar gràcies a Déu i demanar-li que continuï enviant joves que vulguin, en paraules de Joan Pau II: "dedicar-se a la causa de Crist i, per amor a Ell, consagrar-se al servei de l'home. ¡Val la pena, de donar la vida per l'Evangeli i pels germans!".

L'equip de Sant Josep de la Muntanya

Santi Cuquerella
4t Teologia

Admissió als Ordes

L'Eduard Puig i el Josep Teixidó són admesos als ordes

El 14 de maig proppassat a les 20h, de mans del Cardenal - Arquebisbe de Barcelona Lluís Martínez Sistach, van rebre l'admissió als ordes sagrats, a la capella gran del Seminari, dos companys nostres seminaristes: el Josep Teixidó i l'Eduard Puig, alumnes de 5è de Teologia, tots dos de l'arxidiòcesi de Barcelona.

L'eucaristia va ser molt concorreguda: a més del Sr. Cardenal, hi havia un bon grup de preveres, entre els que hi havia el rector i els formadors del Seminari i diaques vinculats amb els qui varen rebre aquest ministeri, així com un nombre considerable de familiars, amics, seminaristes i coneguts. Va ser una celebració molt participada i festiva.

L'admissió als ordes no és un ritu qualsevol, sinó que és un pas important en el camí de formació, preparació i discerniment devers els ministeris de diaca i prevere. L'Església reconeix, en aquest moment, aquella crida que van sentir anys enrere i que els va fer decidir a entrar al Seminari. L'admissió als ordes és el reconeixement, per part de l'Església, de la idoneïtat dels candidats a poder rebre, quan siguin cridats pel bisbe, el sagrament de l'orde.

L'admissió és el darrer pas abans del diaconat i, per tant, tots ho vàrem viure de manera participativa amb molta il·lusió i alegria, ja que és un pas fonamental per al seu procés devers el diaconat i el presbiterat i d'aquells que es preparen per a rebre'ls. Després de la celebració eucarística, vàrem acabar amb un sopar, al menjador del Seminari, dins un ambient festiu amb el Sr. Cardenal, el Sr. rector, els formadors i els seminaristes, felicitant els dos candidats admesos als ordes sagrats. ¡¡ÀNIMS I ENDAVANT!!

Jordi Mondragón
Curs Propedèutic

Ministeris

Institució d'acòlits i lectors

Entrega de la patena a un dels nous acòlits

Entrega del Leccionari a un dels nous lectors

El passat 31 de maig, el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, va instituir lectors en Joan-Pau Callejón, Marc Labori, Albert Sols i Patrick R. Stref; i acòlits en Sergi Sicília i Santiago Cuquerella. Tots són membres del nostre Seminari. En Sergi Sicília i en Joan-Pau Callejón pertanyen a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mentre que la resta són seminaristes de la diòcesi de Barcelona. La cerimònia va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona a les 20:00 hores.

El lector era la persona a qui es conferia l'ofici de llegir o cantar públicament les Sagrades Escriptures, segons els llibres de cant litúrgic. A més, ajudava el diaca en les seves tasques ministerials, ensenyant el catecisme al poble i beneint les llars i els béns per a consagrar-los a Déu. Actualment, es confereix aquest ministeri mitjançant un ritu de benedicció en el qual el fidel laic és instituït per a aquesta missió, sense deixar el seu estat laic. Tot i ésser un ministeri per a laics, només és administrat als candidats al sacerdoci, a manera de preparació. En la pràctica, l'ofici de llegir les Sagrades Escriptures durant la litúrgia es fa sense posseir aquest ministeri, tot i que, si hi ha algun lector instituït a la cerimònia, aquest n'hauria de fer la funció corresponent.

Per altra banda, l'acòlit era la persona a qui es conferia el poder espiritual de portar llums en el temple i de presentar el vi i l'aigua. L'acolitat és, actualment, juntament amb el lectorat, un altre ministeri laïcal . L'acòlit, a més de ser l'ajudant instituït per a la celebració eucarística (funció, avui, també desenvolupada per ministres no instituïts), és a més ministre extraordinari de la comunió, amb la qual cosa l'acòlit pot substituir, per exemple, el sacerdot o el diaca a l'hora de portar la comunió als malalts, entre d'altres funcions.

Tot just acabada la celebració

Pel que respecta al Seminari de Barcelona, normalment solen ser instituïts lectors els seminaristes de tercer curs i, acòlits, els de quart curs. Això, però, pot variar segons les circumstàncies concretes de cada persona.

Albert Sols
3r de Teologia

Testimoni

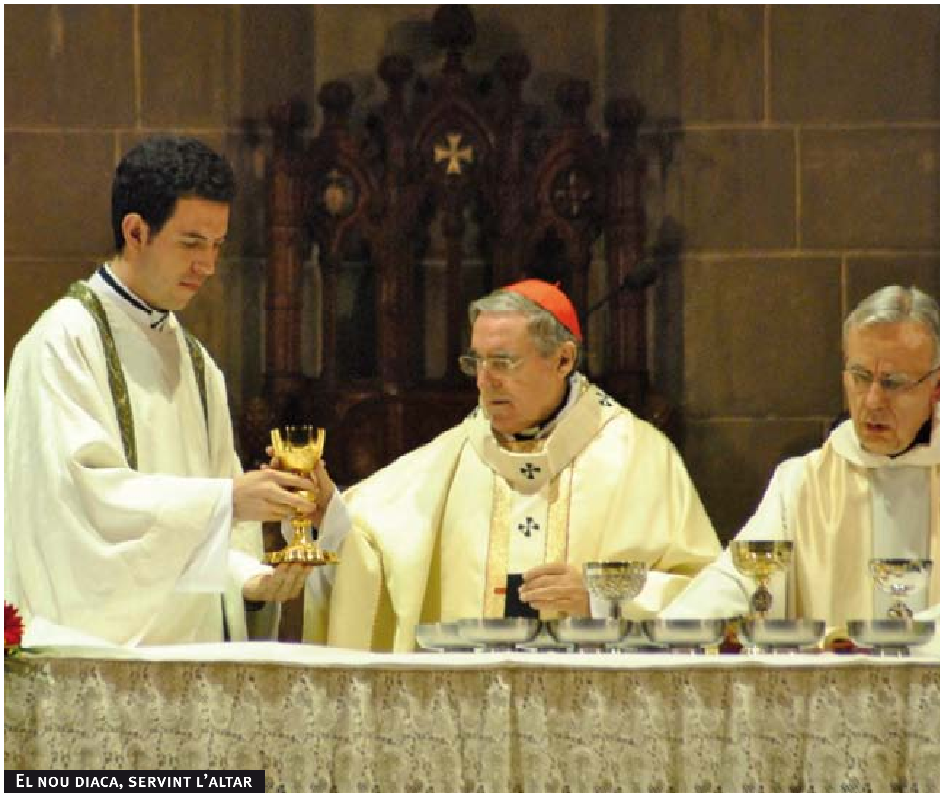
Ordenació Diaconal

El 22 d'abril del 2012 és una data que ha quedat gravada amb lletres de foc en el més profund del meu cor. No és gaire fàcil descriure amb paraules el dia més feliç de la meva vida. La vocació al sacerdoci és un do de Déu, sempre! Tanmateix, des de tota l'eternitat, Déu, que és la bondat infinita i que només a Ell tota la glòria, m'havia cridat a una missió preciosíssima, immerescuda i desproporcionada. Els dies previs a l'ordenació van anar passant a velocitat de Concorde. El mateix diumenge, després d'apagar el despertador, vaig notar una alegria indescriptible, una pau com mai no l'havia sentida. I això, ho puc dir amb tota seguretat, era fruit de tantes i tantes persones que havien estat pregant per mi, per la meva fidelitat.

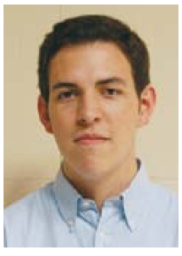
El moment de la imposició de les mans

Després que el Sr. cardenal convidés a pregar el poble congregat allà i abans de començar a demanar la intercessió de l'Església triomfant a partir de la lletania dels sants, quan estava prostrat a terra, vaig experimentar que Déu ja compta que som un zero a l'esquerra i que portem, com diu sant Pau, un tresor en atuells de terrissa. Déu no es deixa guanyar mai en generositat. Al més profund de la meva ànima hi ressonaven les paraules del tan estimat beat Joan Pau II: " No tingueu por! Obriu les portes de bat a bat, les portes a Crist!"

El nou diaca, servint l'altar

No puc deixar de donar gràcies a Déu, amb una alegria indescriptible, conscient de la meva petitesa, pel do preciós de la vocació. Poso el meu ministeri diaconal al servei de l'altar, de la Paraula i de la caritat, sota el mantell de la dolça mare del redemptor, perquè sigui dòcil i que, encisat com ella, porti moltes ànimes al cel.

Mn. Felio Vilarrubias
Diaca

Tríduum pasqual a la Catedral

Diumenge de Pasqua

El tret de sortida de la Setmana Santa del 2012, per als seminaristes de Barcelona, va ser la missa crismal a la catedral de Barcelona, dimarts dia 3 d'abril. En aquesta celebració en què es van beneir els olis i es consagrà el crisma, també es van celebrar les noces d'or i d'argent de dinou preveres i les noces d'argent de tres diaques permanents . La celebració fou presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. I, després, tots vam anar al Seminari a dinar. Dijous, ens trobàrem abans de dinar per parlar del sentit del tríduum pasqual; la xerrada va ser impartida per Mn. Miquel Ramón, formador de sant Josep Oriol. El formador ens recordava que "el tríduum és un tot. Amb l'Eucaristia d'avui, comença, i acaba amb les segones vespres de diumenge." A l'hora de dinar sortírem els seminaristes i els formadors a celebrar la institució del sacerdoci de mans de Jesucrist. A primera hora de la tarda, ens trobem a la catedral per assajar la celebració del vespre i la de l'endemà: cena del Senyor i passió. Després de l'assaig, no ens queda molta estona lliure, el temps just de fer un tomb i tornar-hi per a iniciar la celebració. "En aquell sopar, va instituir l'eucaristia i el sacerdoci ministerial", ens recordava el cardenal Lluís Martínez Sistach en la seva homilia. Durant la celebració, el senyor cardenal dugué a terme el lava-

Via Crucis a la plaça de la Catedral

tori dels peus dels joves escolans de la catedral. Després de la celebració vam resar completes amb els canonges de la catedral. El dia va acabar amb el sopar a la comunitat de sant Josep Oriol. El divendres Sant comença amb l'esmorzar al Seminari per continuar amb l'ofici de lectura i laudes a la catedral de Barcelona (el que es coneix com ofici de tenebres). Dinem al Seminari i a les 17h té lloc la passió del Senyor. "L'Església celebra amb íntima devoció espiritual la memòria de la mort en creu del Fill de Déu i, en la seva creu, veu l'arbre de la vida": amb aquestes paraules, el papa Benet XVI descrivia el Divendres Sant durant el viacrucis a Roma. Després de la celebració, va tenir lloc el viacrucis per la plaça de la catedral. La jornada la va tancar la pel·lícula de "La pasión" d'en Mel Gibson, i completes a la capella. El predicador de la casa pontifícia deia, en la seva homilia del Divendres Sant: "Si tornant a casa, aquesta nit, algú ens pregunta: *d'on veniu? On heu estat?* Responem-li sincerament, si més no en el nostre cor: *del Calvari!*"

El dissabte Sant comença amb l'esmorzar al Seminari, l'ofici de lectura i laudes a la catedral i, a continuació, l'assaig de la vetlla pasqual que havia de tenir lloc aquell vespre. Tot seguit vam sortir cap a Sant Jeroni de la Murtra, on vàrem dinar. Mn. Miquel ens va fer una breu xerrada sobre dissabte Sant i diumenge de Resurrecció; i després ens va atendre Mn. Jaume Aymar, que ens va fer un reconegut per la casa i explicacions de les trobades dels reis amb Cristòfor Colom.

Al capvespre, vam resar vespres a sant Josep Oriol, per a continuar amb el sopar i baixar cap a la catedral. "El ciri pasqual dóna llum donant-se a si mateix. Representa de manera meravellosa el misteri pasqual de Crist que es lliura a si mateix i, d'aquesta manera, dóna molta llum." Amb aquesta comparativa, el papa Benet s'adreçava a la feligresia de la basílica del Vaticà. I, com deia el cardenal Sistach en la seva homilia: "Jesucrist, que morí a la creu i fou sepultat, ha ressuscitat! Aquesta és la joia i la felicitat autèntica dels cristians." Després, cap al Seminari a menjar una mica de mona i a dormir. El diumenge comença amb laudes solemnes a la comunitat, esmorzar i recollida per a anar cap a l'eucaristia de resurrecció del Senyor, a la catedral de Barcelona. Amb aquesta celebració els seminaristes tancàvem la Setmana Santa i donàvem pas a la setmana de vacances.

Paris Grau Garceran
Curs Propedèutic

Pasqua ucraïnesa

Khristós Voskrés (Crist ha ressuscitat)

Aprofitant que la Pasqua de ritu bizantí (ritu grecocatòlic) no coincidia amb la Pasqua del ritu llatí, els meus companys ucraïnesos del Seminari em van convidar a participar a la seva celebració, cosa que jo vaig acceptar amb alegria i curiositat. És una celebració de més de tres hores, però no m'havien dit que la major part de la celebració es realitza en posició vertical, a peu dret... De camí cap a la parròquia de santa Mònica, en Roman m'ensenyà les dues frases claus que havia de fer servir per a saludar la gent: “Khristós Voskrés (Crist ha ressuscitat)”, “Voístenu Voskrés (realment ha ressuscitat)”.

A dos quarts de vuit, vam arribar a l'església. El silenci i la foscor hi regnaven. Al fons de l'església, el sacerdot consagrava el pa i el vi que serien barrejats per a permetre als fidels de combregar sota les dues espècies, com és costum en aquest ritu. Besàrem les dues icones que hi ha a l'entrada: Crist i Maria. Hi ha també un tapís representant Crist al sepulcre. Els fidels s'han de prosternar, de front a terra, tres vegades abans de besar aquest tapís. Tot això ens submergia en un ambient de recolliment intens i començà la pregària de laudes. Els laudes es componen de vuit odes, cantades pel cor. Entre cada oda, amb un ritme més ràpid, es canta tres vegades l’antífona i un celebrant canta una petita lletania puntuada per un acte de contrició (“Gòspodi Poméliü” (Senyor, tingueu pietat)). Després d'aquestes primeres pregàries, tota la comunitat surt de l'església i se’n tanquen les portes.

El celebrant recita algunes oracions i, en acabat, truca tres vegades a la porta amb la creu, adornada de rams. La porta s'obre i hi entràrem. El ritme és més viu, l'enllumenat més intens, la joia envaïa les

Moment de la celebració

El Sr. Cardenal es va fer present a la celebració

cares, l'església era plena de fidels. El ritme és més viu, l'enllumenat més intens, la joia envaeix la cara de tothom, l'església és plena de fidels que n'omplen la nau central i els permet tots de participar en aquesta festa del Crist ressuscitat. Al final de l'Evangeli, el Sr. Cardenal, Mons. Lluís Martínez Sistach, sorprèn participant breument en l'homilia per a desitjar una bona Pasqua. La comunió es realitza amb les dues espècies: el cos és tintat per la sang de Crist, que els sacerdots o el diaca dipositen a la boca de cada fidel per mitjà d'una espàtula. Tots combreguen: nens de totes les edats i adults, pel fet que el bateig i la comunió van units en aquest ritu.

Després de la missa, tothom es troba a l'esplanada de davant de l'església, amb cistelles ricament ornades amb flors, omplertes dels suculents embotits fumats ucraïnesos i d'ous finament decorats, símbol de la resurrecció, disposats en cercle per tal que els celebrants aspergeixin amb aigua beneïda els participants i els menjars del dinar pasqual. Els nens es posen en cercle a ballar balls típics ucraïnesos, als quals s'ajunten els adults de totes les edats. L'arxidiòcesi de Barcelona és rica de múltiples esglésies personals, comunitats i ritus diferents: sapiguem doncs aprofitar aquesta riquesa i donar gràcies a Déu de beneficiar-nos plenament d'aquesta diversitat tan enriquidora tot desitjant que ningú no es tanqui ni resti tancat dins una comunitat, sinó que, ben al contrari, romangui obert als altres.

Patrick R. Stref
ISCREB

Diumenge de Rams a la Parròquia

Can Mantega com la Jerusalem que va rebre joiosa Jesús

Aquest va ser un diumenge de Rams especial per a mi. Fou la primera vegada que com a seminarista vaig participar d'aquesta celebració a la parròquia, ja que, enguany, per qüestions de calendari, el Seminari va avançar el "recés llarg" que normalment fèiem a Tartera coincidint amb aquest diumenge. He de reconèixer que tenia molta curiositat per la manera com seria la celebració i és que, a la meva parròquia, sant Joan Maria Vianney de Barcelona, ja és tradició que el "Grupo de apóstoles Mn. Jordi Boltà" recorri la plaça acompanyant un Jesús que s'asseu al llom d'un autèntic pollí!

Iniciat puntualment el recorregut fins a la tarima des d'on s'havia de fer la benedicció dels rams, vam descobrir una enorme i expectant gentada immersa en un ambient festiu. Feia la impressió que érem a la mateixa Jerusalem del segle I que va rebre Jesús enmig d'"hosannes" en un diumenge com aquest. I, així, amb aquesta impressió al cap i contemplant la multitud congregada entorn de Jesús, batent palmes i somrient, em vaig deixar portar per una petita meditació:

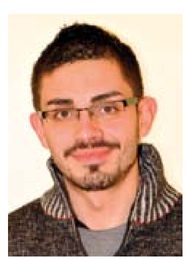
En aquell moment, cadascun dels presents formava part de la gent que, enmig de rams, càntics i lloances, acompanyava Jesús pels carrers de Jerusalem; però, ¿quants de nosaltres vindrien dijous a sopar amb Ell...? I divendres a acompanyar-lo al peu de la creu...? ¿I diumenge a cercar-lo al sepulcre buit? És a dir: érem molts, els qui ens vam reunir sobreeixint la plaça de can Mantega aquell dia, però ¿quants no hi veníem només per folklore o per curiositat, sinó que realment hi veníem per trobar-nos amb Jesús i viure amb Ell la setmana de la seva passió i mort per nosaltres, fent-nos partícips del seu sofriment, però, també, de la seva salvació? ¿Quants dels qui hi érem diumenge de Rams hi seríem també per al dia més important de tot l'any, d'aquell diumenge en vuit: Pasqua de Resurrecció?

Tornant de les meves reflexions, em va sorprendre gratament el mossèn quan va fer una exhortació a la multitud cridant-la precisament a allò que jo meditava, a participar no sols de la benedicció dels rams sinó també de totes les altres celebracions de la Setmana Santa, la qual no és ni de lluny una setmana de vacances; ans al contrari, és una setmana de trobada amb Déu. Per això, molts hem rebut d'Ell la gràcia de tenir aquests dies "lliures" per a poder dedicar-nos amb més llibertat, tranquil·litat i intensitat a les celebracions del tríduum pasqual, les quals actualitzen els misteris centrals de la nostra fe cristiana i ens submergeixen en un fort trobament personal i comunitari amb Crist.

Representació de l'entrada a Jerusalem

Finalment, acabada exhortació i feta la benedicció, l'església es va omplir de gent per a la missa que venia just després; simultàniament, el meu cor es va omplir de felicitat de veure com tanta gent es proposava d'iniciar, des d'aquell mateix moment, aquella gran trobada que Déu ens prepara cada any, encaminant-nos de Pasqua en Pasqua cap a la Pasqua eterna.

Diego F. Bermúdez
2n Filosofia

Seminari Menor

Trobada d'escolans

FOTO DE GRUP AL FINAL DE L'EUCARISTIA

El passat dissabte 21 d'abril, es va celebrar la trobada d'escolans d'enguany. Va ser un trobament on es va optar per presentar les diferents tasques que tot escolà fa. Hi van participar una seixantena de nois i noies que duen aquesta tasca a terme a les seves parròquies. Va ser una jornada molt intensa.

En aquesta trobada hi va haver diferents tallers (encens, llibres litúrgics, vestimentes sagrades, temps litúrgics) en què es presentava, d'una manera atractiva i educadora, quin és el significat de les diferents tasques que un escolà ha de realitzar. Els nois que hi van participar van posar molt interès en els diferents tallers i s'ho van passar molt bé.

Com a esdeveniment central de la jornada, es va celebrar l'Eucaristia, concelebrada pels diferents mossens que hi havien portat els escolans de les seves parròquies. Després, van compartir el dinar al claustre del Seminari menor. Hem d'agrair molt als seminaristes majors i menors la seva col·laboració, sense la qual no hauria estat pas possible que es dugués a terme aquesta trobada.

Últim trimestre

Ja ens trobem a l'últim trimestre i podem dir que aquest any ha estat ple de gràcia. A les trobades del Seminari menor obert hi hem anat seguint les petjades dels diferents personatges de la Sagrada Escriptura (Abraham, Moisès, David, Jeremies) amb un to vocacional envers el sacerdoci. Agraïm a les parròquies que ens han acollit de fer aquestes trobades i, als seus rectors, d'haver estat molt atents amb els nois que hi participen.

Ara, ens estem preparant per a les convivències, que, enguany, tindran lloc des del 2 fins al 5 de juliol a Begues. Tots els nois que col·laboren com escolans a les parròquies estan convidats a participar-hi. Ens posem sota la protecció de la Mare de Déu a fi de poder continuar treballant a la vinya del Senyor.

Per terres gironines

Dijous, 7 de la tarda: la furgoneta del Seminari (aquest cop, la grua no) arriba a Diputació, 231. Darrere, 3 dies intensos. Dimarts, amb puntualitat més anglesa que hispànica, sortírem a les 8:45 en direcció a Girona. Primera parada: Seminari de Girona. Allà ens rebé el rector, mossèn Jordi Font. Sense gaire temps per a presentacions, anàrem cap a la catedral gironina: extensa explicació d'un guia, fill dels campaners. Això sí, no ens va convèncer d'asseure'ns a la cadira de Carlemany (tots som molt prudents). Dinar al Seminari i visita del mateix, en què vam gaudir, al terrat, d'una panoràmica privilegiada de la ciutat. A continuació, visita de la basílica de Sant Feliu de Girona i Eucaristia al monestir de Sant Daniel després d'haver-lo visitat. Sopar al Seminari, relat vocacional de tots els qui hi érem (algun de més llarg que l'altre) i a dormir!

Segona parada: dimecres, Sant Pere de Rodes. A les 8, ens trobàrem a la capella per a les laudes. Esmorzar i cap al monestir benedictí. Visita guiada a càrrec de mossèn Serra i audiovisual posterior sobre la història de l'indret. Com que anàvem sobrats de forces, vam decidir pujar a peu una mica per contemplar les vistes, però no vam comptar amb la intervenció de la boira. Per a refer-nos, vam anar a dinar a prop de Garriguella. Bon menjar i millor sobretaula gràcies a mossèn Serra. Tot seguit, visita de Roses, amb celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Santa Maria i posterior passejada per la platja (per a un maresmenc això és el millor!). Finalment, de nou cap a Girona: sopar al Seminari i passeig pel centre de la ciutat amenitzat per un deliciós gelat i per la visita a la lleona de la ciutat amb petó inclòs (a la lleona, és clar). Cap al Seminari i a dormir!

Tercera parada: Girona un altre cop. Laudes i Eucaristia a les 8 al Seminari, esmorzar i visita de la parròquia de Sant Josep a càrrec del rector. A continuació, visita a la Casa Carles, seu de la cúria diocesana, de la mà de la Maria Teresa, cancellera del bisbat. Va ser una visita realment interessant perquè vam poder conèixer, de primera mà, el funcionament intern i administratiu d'un bisbat. Cap a les 12, el bisbe Francesc Pardo ens va rebre molt amablement i ens va fer cinc cèntims sobre la situació del bisbat i la tasca d'un bisbe. Sens dubte, un trobament molt interessant! Dinar al Seminari de Girona i a desfer el camí fins al Seminari de Barcelona, posant fi a 3 intensos i profitosos dies.

Javier Alonso Menjón
Curs Propedèutic

Testimoni sobre l'Església a Cuba

El 13 de febrer, vam tenir ocasió d'assistir al testimoni que ens va oferir Alberto Reyes, sacerdot cubà, sobre l'Església al seu país. La trobada tingué lloc al Seminari Interdiocesà. El pare Alberto ens va parlar en primer lloc del context històric i polític dels darrers cinquanta anys per tal d'entendre la societat cubana i el paper que l'Església catòlica hi representa.

Fins a la dècada dels noranta, un catòlic no podia accedir a llocs de treball que tinguessin relació amb les humanitats, la història, la filosofia o la psicologia. Durant molt de temps l'Església va viure una etapa de silenci, de menyspreu per part del règim cubà. Quan el règim va començar a manifestar mostres de feblesa, l'Església va passar a l'etapa de la presència; és a dir, a fer-se present en tots els àmbits de la vida pública en què pogués fer-ho. En aquesta etapa, l'Església va guanyar molt de reconeixement social i credibilitat davant el poble. Finalment, tot i ser fortament controlada, l'Església cubana començà a ser missionera, a evangelitzar la seva gent i a anunciar Jesucrist.

En acabar, el pare Alberto ens va donar tres recomanacions a tenir en compte en l'exercici del nostre ministeri. La primera és gaudir de la fe, la segona presentar Jesucrist amb claredat i la tercera no avergonyir-nos d'Ell.

Mn. Miquel Ramón
Formador

Testimoni d'IEME. La missió a Zimbabwe

El passat dia 28 de març, vam tenir l'oportunitat d'apropar-nos a la realitat de la missió espanyola a Zimbabwe (sud d'Àfrica) a través d'un documental i posterior col·loqui presentat pel pare Nemesio, missioner a Zimbabwe i membre de l'Institut Espanyol de Missions Estrangeres (IEME). Ens presentà un documental on poguérem prendre consciència com és la vida i com celebren la fe en aquestes terres tan llunyanes i diferents de les nostres contrades.

Dandana és una zona rural a on la gent viu en cabanes i dorm a terra, ja que hi manca de tot (no hi ha aigua corrent, ni llum, ni gas, ni telèfon) i la pobresa més absoluta hi sura per tot arreu acompanyada de tot tipus de malalties (sida, malària, còlera i d'altres). El plat de menjar més típic i principal és una pasta feta amb farina, aigua i blat que es menja amb la mà dreta, perquè els coberts són inexistents i la mà esquerra es reserva per a la neteja personal. L'esperança de vida volta els 33 anys i, per tant, hi ha gran quantitat d'orfes. És un país empobrit per la corrupció política, la crisi, la fam, la violència, la hiperinflació. I, malgrat tot això, s'hi viu en joiosa esperança.

Hi ha una gran barreja de cultures: grups cristians, sectes diverses i musulmans. Les celebracions són d'allò més animades, quasi bé tot ho fan ballant i cantant amb un entusiasme desbordant. A les ofrenes tant t'hi poden portar una gallina, com sabó, com un menjar cuinat, i ho porten tot ballant. Hi ha un gran respecte envers els avantpassats i, als funerals, es demana que la gent formuli les pregàries en la llengua del difunt. És gent acollidora i afable que, malgrat la seva precarietat, té una generositat sobreïxent. Els missioners hi són ben rebuts, perquè la percepció general és que l'Església de Roma fa bones obres. Els bisbes negres generalment estan mancats de recursos.

Un moment del testimoni

Melcior Trèmols
ISCREB

Amics del Seminari ☻

Mn. Xavier Morlans

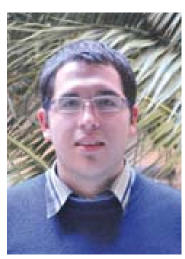
Avui tenim el goig de poder entrevistar Mn. Xavier Morlans Molina, capellà de la diòcesi de Barcelona. Actualment és professor de Teologia fonamental a la Facultat de Teologia de Catalunya. Recentment ha estat nomenat consultor del pontifici consell per a la nova Evangelització, presidit per Mons. Rino Fisichella.

Ens agradaria conèixer la seva relació passada i present amb el nostre Seminari, que digués alguna experiència concreta que pugui descriure aquesta relació amb el Seminari.
Vaig entrar l'octubre del 1959, amb deu anys, al Seminari menor de la Conreria. La meva generació era filla de famílies catòliques de la postguerra, vàrem ser una generació a qui la fe va arribar a través de la relació amb la parròquia, fent-hi d'escolà, resant-hi el rosari, i amb el fet d'estar prop del capellà. Vaig ser, durant set anys, al Seminari menor i va ser aleshores, que vaig passar al Seminari major, pel gener del 1967. El nostre curs va estrenar la residència de la Sagrera. Un cop ordenat, vaig anar a Roma dos anys, a fer-hi el doctorat. Recordo l'Evangeli que es va editar a Montserrat l'any 1962 i el moment quan el vàrem poder tenir a la mà. També recordo la litúrgia, que, al Seminari, cuidàvem molt.

Vostè, actualment, és professor a la Facultat de Teologia de Catalunya, l'encarregada de formar, acadèmicament, els qui s'hi estan preparant per ser preveres, cosa que constitueix una gran responsabilitat. Què ens en podria dir?
Vaig començar, l'any 1981, ajudant-hi el professor d'Antropologia Teològica i va ser a l'any 1991, que em van encomanar l'assignatura de Teologia Fonamental I, que és, bàsicament, aquella a què m'he dedicat més. Crec que és una gran responsabilitat, perquè és
una assignatura per a començar, per a "obrir carpetes".

Recentment, vostè ha estat nomenat consultor del pontifici consell per a la promoció de la nova Evangelització: què vol dir, exactament, això? ¿I què vol dir, per a vostè, com a capellà i per a la diòcesi de Barcelona?
No és ben bé nova, és tan sols l'adaptació a aquests nous canvis, a l'exaltació del jo desvinculat de l'Església i d'altres àmbits, com la família. Els canvis són grans i hem de trobar la manera de parlar amb aquest nou tipus de persona. Són reptes nous. Hem de parlar de Jesús amb normalitat. El fet que m'hagin fet consultor consisteix en un reconeixement general de tots els capellans de Barcelona i Catalunya quant a la feina feta ja des del Concili Provincial Tarraconense a l'any 1995. Ho visc en la qualitat d'algú que representa el col·lectiu de tots els preveres de Barcelona.

Per anar acabant, pensant en un seminarista, **¿vostè què li diria sobre la nova Evangelització?**
Doncs mira, jo us diria tres coses: primera, tenir una relació viva i activa amb Jesucrist a través de la pregària; segona, estudiar molt, ja que l'estudi és una manera d'evangelitzar; i tercera, us heu de preparar per a ser homes de la paraula de la comunicació; de la Paraula de Déu transmesa a través d'una paraula humana.

Esteve Puig
1r Filosofia

Estiu '12

coses per fer:

Sortir amb els amics, jugar, pregar, fer nous amics i divertir-me.

Convivències d'escolans

Data: 2 al 5 de juliol
Lloc: Casa Josep Manyanet - Begues

Seminari Conciliar de Barcelona